

милиони нових чланова, чему смо и ми сви сведоци у ово наше време.

Наш је народ осамдесет година боравио у духовном слепилу. Многи људи нису упознали Хри-

снага Цркве је у томе што се људи не приводе Богу људским рукама и што се реч Божија не произноси људским устима. Кроз људе дела сам Господ Исус Христос, који је саздао Цркву да би

У хришћанском схватању, срећа је једино и искључиво Сами Господ Исус Христос, наша заједница са Њиме. Он испуњава наш живот смыслом, радошћу, бодрошћу, снагом, осећањем пуноће бића. Ово осећање, које се назива "богоопштењем" никако се не може назвати очекивање "загробног" спасења, већ је присутно и сада, премда још увек несавршено (савршенство је заиста удео будућег века). У томе да човеку дарује тај живи осећај богоопштења и јесте смицао Цркве. Како га достићи? Најпре, учествовањем у тајнама, нарочито Покајању и Причешћу. Затим пажљивим читањем и изучавањем Светог Писма (пре свега, разуме се, Новог Завета). Као треће, молитвом (не мешати ово са ишчитавањем молитвеника), односно окретањем срца и ума ка Богу. И на крају, као четврто, али у ствари и најважније – испуњавањем Јеванђелских заповести. Уколико човек, макар мало принуди себе на овај духовни труд, Господ ће се обавезно одазвати, уколико само ово што смо горе навели буде покренуто вером, а не једноставно некаква формалност.

ијуман Пејтар Мешчерин

ста зато што Црква као да је била скрајнута. Она је постојала, али била је у великој мери сакривена од људи – притом не по својој вољи, већ по вољи кнеза овога света – да је било јако тешко чути реч о Христу и поверовати у њега. Али чак и у те тешке године народ је прилазио Богу, прилазио му тајно и спасавао се – и то не само појединачно већ и читаве породице.

А након тога је наступило ово благодатно време, које траје и до данас, када свако ко пожели може да чује о Христу, када сваки слепорођени може да приђе Господу и да му овај отвори очи и дарује друго рођење и друго дицање. Такав је живот Цркве и такав ће остати до скончања века.

спасао људе, који је поверио Цркву у људске руке, у руке апостола и њихових следбеника, али истовремено Он Сам дела кроз Своје служитеље на благодатни и неизрециви начин и у наше дане, исто као што је деловао у време док је живео на земљи, исто као што је делао у апостолско време, када је рукама апостола савршавао чудеса. Ова чудеса се и данас дешавају у Цркви. И данас слепорођени добијају вид. И данас неверујући постају верујући. Ова ће се чудеса наставити до краја света и века, јер је тако Цркву саздао сам Господ Исус Христос. И обећао је Својим апостолима и свима нама, да је врата пакла неће надвлдати (уп. Мт. 16, 18). Амин.

МОНАСТИР УСПЕЊА ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ - ПОДМАИНЕ
СА БЛАГОСЛОВОМ ИГУМАНА - ЈЕРОМОНАХА РАФАИЛА

ШЕСТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - СЛЕПОРОЂЕНОГ

св. ајосѿол Јаков, св. Иђађије Брјанчанинов

Јн. 9, 1 - 38, зч. 34; Лк. 5, 1 - 11, зч. 17.

Дай. 16, 16 - 34, зч. 38; 12, 1 - 11, зч. 29.

миђројолији Иарион (Алфејев)

**У ЦРКВИ ЗАДОБИЈАМО ДУХОВНИ ВИД КОЈИ НАМ
ОМОГУЂАВА ДА ВИДИМО И ОСЕТИМО БОЖЈЕ ПРИСУСТВО У
НАШЕМ ЖИВОТУ**

Христос васкрсе!

У овај васкрсни дан, када настављамо да празнујемо свету Пасху и да се радујемо Христовом Васкрсењу, слушали смо казивање из књиге Дела апостолских о томе како су апостоли Павле и Сила на чудесан начин били ослобођени из тамнице, као и Јеванђелску блавест о томе како је Господ Исус исцелио слепорођеног.

Наизглед ове две приче нису директно повезане међу собом, али у исто време међу њима постоји дубока унутрашња веза, као што често бива између различитих делова Светог Писма. И један и други догађај сведоче нам о сили вере.

Када су апостол Павле и Сила услед чудесног земљотреса били ослобођени из тамнице, њихови су ланци попустили и врата тамничка се отворила. Тада је там-

нички стражар, мислећи да су сви затвореници побегли и да ће због тога бити неизбежно кажњен, узео мач да се убије, али ап. Павле га зауставља, говорећи му: "Овде смо. Нисмо никуда отишли" (уп. Дап. 16, 25 - 27). Тада, удивљен овим чудом, тамнички стражар говори: "Шта ми треба чинити да се спасем?". Апостол му одговара: "Вјеруј у Господа Исуса Христа и спашћеш се ти и сав дом твој" (Дап. 16, 30 - 31). У једном трену тамнички стражар се преобраћа у човека који верује у Христа. Као да му се отварају очи и почиње нови живот. Прима крштење од апостола и не само да се он сам спасава, већ читав његов дом, то јест читава породица.

У причи о исцељењу слепорођеног, исто тако слушамо речи о вери и то готово исте оне речи које је изрекао свети апостол Па-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

вле, обраћајући се тамничком стражару. Када је слепи задобио вид, када му се читав живот изменио на један чудесан начин, поново је сусрео Христа и Он му је рекао: „Веруј у сина Божјега“. „А ко је он, да у њега вјерујем?“, пита исцељени, и Господ одговара: „И видио си га и онај који говори с тобом, тај је“ (уп. Јн. 16, 36 – 37). И тада је слепи поверовао. Тада су му се отвориле не само телесне, већ и духовне очи.

На чудесан начин нам Господ данас напомиње како вера у Христа мења људске животе. Прво што је човек, слеп од рођења, видео, када су му се отвориле очи, био је сам Господ Исус Христос. Он није знао ко је тај човек, знао је једино да га Он није једноставно исцелио, већ му даровао други живот – јер овај човек никада није видео – био је слеп од рођења. Није знао ни шта је то сунчева светлост, није знао по чему се црвена боја разликује од зелене или плава од тиркизне. Био је лишен многих радости које ми доживљавамо као неке уобичајене појаве у животу, јер нам је Господ даровао вид од рођења. Господ је слепорођеноме даровао вид, али не само телесни, већ и духовни, објавивши му веру у Сина Божјег који је дошао да би спасао читав свет.

И стражару у тамници је Господ, по молитви светог апостола Павла, даровао ту исту веру и тај исти вид. Свакако да стражар није био слеп од рођења, видео је све оно што су видели и остали људи, али је његова душа жудела за спасењем. Ово је спасење он пронашао у Исусу Христу о коме

засигурно до тада ништа није ни знао нити чуо, али о коме му је приповедао свети апостол Павле. И на реч апостола „поверова он и сав дом његов“ (уп. Дап. 16, 33).

Зашто се вера понекад предаје људима у тренутку, са таквом силом, да људска душа прихвата реч Божју са потпуном спремношћу, са свецелом жељом да следи Христу? Зато што је Господ створио људе да верују у Њега, Господ није створио људе да буду слепи већ да виде, да духовно виде, да би иза све лепоте видљивог света сагледавали величину и присуство Божје, не да би просто вреовали да је негде далеко на небу, иза облака, присутан неки далеки и тајанствени Бог, већ да би Бога видели својим очима, као што га је видео слепи од рођења; да би осетили Божје присуство у свом сопственом животу, као што се то догодило са тамничким стражаром; да би им се живот мењао благодарећи деловању Божје благодати.

Сви ови дарови Божји и добра изобилно су нам даровани у Христовој Цркви. Долазећи у њу, ослобађамо се духовног слепила и стичемо духовни вид, који нам дозвољава да видимо и осетимо Божје присуство у нашем животу. И вером се не спасавамо само ми, већ и наши ближњи – не само наши сродници по телу и крви, већ и сви они људи које нам Господ шаље на нашем животном путу.

Понекад човеку није потребна никаква нарочита проповед, никаква нарочита чуда, да би, надахнувши се речју Божјом, осетивши Христа у свом животу,

поверовао у Њега једном заувек и да би се ова тајна спасења од једнога који је поверовао потом раширила и на његове укућане, ближње, сроднике, пријатеље и

Павла. Исте оне речи које је апостол Павле упутио члановима аеропага, грцима који су поседовали доста велико за оно време знање и који су говорили: „Други

Чувајте велики дар Божији – савест. Она нас сједињује са небом и покорава нашу слабу и грешну вољу светој и свесилној вољи Божијој. Савест – то је глас Божији у људском срцу, глас Анђе-ла чувара. Брижно се старајмо да сачувамо своју савест од утицаја свега лошег, што би могло да је ослаби, упропасти и уништи, па да више не буде глас Божији. Када људи не слушају глас Божији у своје срцу и када њихова савест ћути, онда им више није страшно да греше. За таквог човека се каже да нема савести, да ју је изгубио.

старац Сава исковско-иечерски

многе из његовог окружења. Управо је тако почињало постојање Цркве Хрстове, када су апостоли долазили у град у коме није било ни једног који верује у Христа, па чак ни једног човека који је чуо да је постојао такав Пророк, Учитељ, послан од Бога, који се звао Исус Христос. Апостоли су долазили у ове градове и почели да говоре о ономе што су видели и чули и што су њихове руке опипале, о ономе, чему су они сами били живи сведоци. И на реч апостола, људи су почињали да верују у Христа.

Недавно смо, заједно са најсветијим патријархом Кирилом посетили стару Грчку, обишли Свету Гору, Атину, у којој је на Аеропагу проповедао свети апостол Павле и град Верију у којој је такође проповедао. Данас су ово велики и савремени градови, али успомена на светог апостола Павла у њима не умире. Уколико неко од вас буде ишао у Атину и попне се на древни аеропаг, видеће мермерну плочу на којој су уклесане речи светог апостола

пут ћемо те слушати то о васкрсењу“ (уп. Дап. 17, 32). Исте оне речи које је апостол Павле започео са: „Пролазећи лроз ваш град, видех да сте ви – људи побожни, јер имате много светиња. И ево, видех жртвеник Непознатом Богу. Управо тога Бога, којега ви и не знајући поштујете, ја вам проповедам“ (уп. Дап. 17, 22 – 23). Засигурно је овакве или сличне речи свети апостол Павле упутио и житељима Верије који су поверовали у Христа.

Апостолска проповед се још од тога времена раширила међу људима. Нису је сви прихватили. Има и таквих који говоре: „О васкрсењу ћемо слушати неки други пут“. Има и таквих који говоре: „Нас Црква не интересује. Црква је само за несрећнике, за људе који нису успели у животу“. Хришћанска вера ће увек сусретати овакав скептицизам и одбацивање од одређених људи. Али увек ће у Цркву улазити нови и нови људи. У неким историјским периодима то ће бити појединци, а у неким хиљаде и